

Första söndagen efter trettendedagen - Årg1

Bidrag från Jenny Berggren

Han var ute och gick på isen. Solen sken och snön knarrade under hans fötter. Sen brast isen! Isvattnets kyla var omedelbar och rädslan satte adrenalin i sken. Isdubbarna kom fram, och han hasade sig upp. Räddad och kall rusade han hem för att värma sig i en filt och berätta för sina vänner. Han gladdes åt den värmande medkänslan.

Hon var ute och rodde med en liten gammal träbåt, när det plötsligt blåste upp till storm och hon överraskades av oväder. Hon tappade årorna och båten drevs utomskärs och slogs strax sönder mot klipporna och hon låg hjälplös i vattnets rytande strömma och kunde inte komma upp på ur vattnet. Då kom en segelbåt farandes helt nära bränningarna där hon kämpade i vågorna. Ombord på segelbåten slängdes det ut en livboj som landade så pass nära att hon snabbt blev uppdragen. Väl ombord och med en varm pläd om sig, kom de snart inomskärs. Trygg inne i den varma ruffen kunde hon berätta om vad som hänt. Tacksamheten strålade omkring henne!

Gud har ingen begränsning. Han bor i allt Han skapat och Han har valt vattnet som vi dricker av varje dag i vårt liv - som vi måste dricka av - för att döpas i. Vattnet renar oss och ger oss hälsa. Förr var dessutom båt det snabbaste färdmedlet och förenade landrensor med varandra. Vi har behov av allt detta: friskt vatten att dricka, renhet och närhet med vänner långt bort i andra länder.

Vid Jesu dop i Jordanfloden ser vi den Helige Ande.

Och efter Jesu dop har generation efter generation döpts i Hans namn och fått den Helige Ande som om kablar av Guds kraft monterats.

I dopets vatten räddas vi när vi förlorar oss själva och när vi fylls av Hans liv.

Mannen på isen räddades undan döden, för där var vattnet bara vatten. Hans berättelse var viktig.

Kvinnan räddades likaså, och stormvinden och vattnet var inte heliga utan bara farliga.

Hennes tacksamhet syntes i orden till sina räddare.

Katastrofer bär Guds ovänners namn.

Gud är vår vän. Vid varje dop i Svenska Kyrkan fyller Gud med den Helige Ande, vilket gör att vi aldrig KAN skiljas från Hans liv och liv i överflöd.

Ibland känns det som om vattnen vill dränka oss och stormar rasar farligt nära.

Det finns idag en påtaglig fruktan för att vi skall förlora våra liv som vi känner till dem:

Förlora det dagliga dricksvattnet, förlora möjligheten att hålla oss rena, varma och hälsosamma. Förlora kärleken som binder oss samman, för vem kan man egentligen lita på nuförtiden? Det blir värre av mediala stormar, verkliga stormar, översvämmande listor av saker som skall göras och inget fridfyllt land i sikte så långt ögat kan nå. Många gånger kämpar vi som om något eller nå stod efter våra liv. Mitt i detta har man genom den Helige ande plötsligt all tid i världen att prisa Gud. Att berätta om sina bekymmer. Att få Guds medkänsla och oändliga möjligheter! All tid i världen att lovsjunga tyst eller högt. All tid i världen att tacka den som besegrat varje motstånd, till och med döden.

Han älskar dig.